

[Poul Møller.]

politiske og økonomiske bedømmelse og ikke afhængigt af den økonomiske og politiske bedømmelse, man har i et andet land. Så langt tror jeg vi er enige.

Tilbage er imidlertid spørgsmålet, om vi skal benytte en sådan frihed til at foretage en fundamental ændring i landets markeds-politik, f. eks. — for at sætte sagen på spid-sen — således at vi søger optagelse i de seks og træder ud af de syv. Ved afgørelsen heraf må vi erindre os, at en sådan beslutning skal træffes af et meget stort flertal herinde for at kunne realiseres. Det hjælper derfor ikke, at vi ikke forsøger at opretholde en fælles holdning, så langt som vi overhovedet kan. Vi bør endvidere være enige om, at det må være afgørende økonomiske kræfter, der skal diktere os at stige om fra den ene linje til den anden, hvis vi vil det. Går vi hertil, må vi forinden sikre os i videst mulig ud-strækning, at vi ikke mister det britiske marked for vor landbrugseksport, og vi må omhyggeligt overveje, hvilke nye problemer der rammer vor industrieksport, hvis den for at vinde nye kunder skal risikere at tabe gamle kunder.

Alt dette er altså de ting, vi må undersøge og overveje i fremtiden, hvis vi skulle ville bruge vor frihed til at ændre landets mar-kedspolitik. Men hertil kommer de politiske følger af en sådan ændret dansk holdning, hvis en sådan ændring skulle finde sted i dag. De ville ikke efter vort skøn bedre den almindelige europæiske situation, fordi et ændret standpunkt vil virke som et næsten symbolsk tegn på, at det kan lykkes Frank-rig lidt efter lidt at isolere Storbritannien i Europa. Derved ville vi svække de kræfter inden for de seks, d. v. s. de fem andre lande inden for de seks, som arbejder for at undgå en permanent europæisk markeds-delning. Indtil der foreligger særdeles tungt-vejende grunde for, at vi må ændre vor holdning, eller indtil de europæiske skyer letter og klimaet bedres, så forhandlin-gerne på bred basis på ny kan komme i gang, er vi henvist til at sikre os bedst muligt over for de seks.

Jeg kan ikke bedømme resultatet af uden-rigsministerens indsats i Bruxelles. Dertil er alt endnu for uklart, allerede af den grund at det konkrete indhold er os ubekendt, så vidt jeg ved, fordi den endelige ordning

ikke er truffet og vel ikke kan træffes, før den endelige ordning om landbrugsregula-tiverne er tilvejebragt. Men vi har ret og får ret til at komme igen, hvis det skulle vise sig, at forudsætningerne for vor aftale i Bruxelles ikke kan opfyldes. Det må vi naturligvis, hvis det viser sig, at vor land-brugseksport lider mere under landbrugs-regulativene, end vi kunne vente, hvilket også ministeren omtalte i formiddags.

Som vi gang på gang har fremhævet, må importafgifter, der pålægges danske landbrugsvarer som følge af disse regulati-ver, ikke udelukkende ramme vore danske landbrugseksportører. Det må efter de konservatives opfattelse være en fælles sag for os at bære disse afgifter ud fra en bedømmelse af, at vi ønsker at bevare den størst mulige eksport, selv om priserne på grund af afgiftssystemet kommer til at svinge. Langt hellere bør vi hjælpe land-bruget ad denne vej fremfor at betale kontante tilskud, der slet ikke står i rimeligt forhold til den produktive og eksportmæs-sige indsats. De erfaringer, vi har høstet vedrørende landbrugsordningernes første del, er i øvrigt ikke de allerbedste. Vor eksport på disse vareområder har, som jeg før har sagt, lidt svært. Prisstigninger på andre landbrugsvarer og forøget eksport af andre produkter har medført, at kun få er op-mærksomme på problemet.

Vi har tidligere rejst tanken om, at man skulle søge en omfattende aftale med fællesmarkedet, samtidig med at vi blev stå-ende i EFTA. Denne tanke er blevet hårdt kritiseret af regeringen og dens partier, der har stemplet den som aldeles urealistisk. Men er egentlig regeringens egen politik mere realistisk? Jeg ser her bort fra den politik, der går ud på at klare dagen og vejen bedst muligt, for den kan naturligvis aldrig være urealistisk, men jeg tænker her på den politik, der fastholder, at bemyndigel-sen for regeringen til at forhandle er ind-skrænket til grundlaget af august 1961. Er denne politik mere realistisk? Så vidt jeg kan se er den ikke mere realistisk. Den forudsætter en forhandling fra Stor-britanniens side, vidende om, at Storbritan-nien enten ikke vil eller ikke kan komme til at forhandle foreløbig.

Efter en almindelig og indgående vurde-ring kan man endda komme til at tvivle